

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/70/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3816010655
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2019:3816010655.3

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Patrika Príbelského, PhD. a JUDr. Dušana Krč-Šeberu v trestnej veci proti obžalovanému F. G., nar. X.X.XXXX v E., trvale bytom P., K. XXX/XXX, okres Prievidza, trestne stíhaného pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, ods. 3 písm. b/, c/ Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b/ Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 2. októbra 2019, prejednal odvolanie obžalovaného F. G. proti rozsudku Okresného súdu Prievidza, sp. zn. 2T/165/2016 zo dňa 23. januára 2019 v spojení s opravným uznesením Okresného súdu Prievidza, č. k. 2T/165/2016-382 zo dňa 4. apríla 2019 a takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. b/,c/ Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok v celom rozsahu.

Podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vracia sa vec súdu I. stupňa na nové prejednanie a rozhodnutie.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza zo dňa 23.1.2019, sp. zn. 2T/165/2016 bol obžalovaný F. G. uznaný vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b), c) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. b) Tr. zák. na tom skutkovom základe, že hoci mu zo Zákona o rodine vyplýva povinnosť starať sa o výživu svojho syna F. G., nar. XX.XX.XXXX a rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne č. 17Cop 139/2013-140 zo dňa 12.03.2014, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 03.06.2014, bol zaviazaný platiť matke syna S. Z. výživné 75,-eur mesačne, a to do 15-teho dňa v mesiaci, pričom rozsudkom Okresného súdu Prievidza č. 7 C 330/2015 zo dňa 06.12.2016, právoplatným dňa 01.02.2017 bola s účinnosťou od 19. októbra 2015 zvýšená vyživovacia povinnosť na sumu 125,- euro, ktorú sumu bol zaviazaný platiť F. G., nar. XX.XX.XXXX k jeho rukám mesačne vždy vopred, najneskôr do 15. dňa kalendárneho mesiaca, plneniu tejto povinnosti sa v P., okres Prievidza vyhýbal od 16.09.2013 do 23.01.2019 tým, že v tomto období sa zamestnal a mal príjem. Od 15.10.2013 do 08.04.2014 bol práceneschopný, avšak počas práceneschopnosti nebral lieky tak, ako mal doporučené lekárom, čo tiež malo vplyv na dĺžku práceneschopnosti, jeden zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer pre jeho nezáujem o prácu, nedodrievanie pracovnej doby, nespoľahlivosť, pričom keby bol v tom období zamestnaný, riadne pracoval a bol by naďalej zamestnaný, mohol vyživovaciu povinnosť riadne plniť, na úrade práce sa zaevidoval ako uchádzač o zamestnanie až dňa 28.04.2014, pričom dňom 16.02.2015 bol vyradený pre nespokuprácu, znova sa zaevidoval až dňa 31.08.2015, avšak nemal skutočný záujem o prácu, pretože hoci mal úrad práce v ponuke voľné pracovné miesta so základným vzdelaním, na tieto nereflektoval, hoci mu úrad práce ponúkol zamestnanie vo firme Contitech Dolné Vestenice a zúčastnil sa výberového konania, ponúknuté zamestnanie odmietol s tým, že nemá zabezpečenú dopravu do Dolných Vesteníc, čo nebola pravda, poškodenej S. Z. zaplatil od 16.09.2013 do 13.01.2014 58,-eur a za toto obdobie jej zostal dlhovať 167,- eur a synovi F. G. ml. zaplatil v období od 13.01.2014 do 23.01.2019 447,87 euro a za toto obdobie zostal dlhovať 4.765,34 euro, pričom dňa 14.01.2013 bol podmienene prepustený z výkonu trestu odňatia slobody, uloženého za prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods. 2 Tr. zák. vo veci Okresného súdu Prievidza č. 2T 301/2010.

Za to bol odsúdený podľa § 207 ods. 3, § 38 ods. 4, § 37 písm. m) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný podal proti nemu odvolanie proti výrokom o vine a treste do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Dodatočne obžalovaný odvolanie písomne odôvodnil nasledovne:

„1.Nie je pravdou, že sa obžalovaný úmyselne vyhýbal plneniu vyživovacej povinnosti, ktorú má voči svojmu synovi F. G., nar. XX.X.XXXX na základe Zákona o rodine, rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. 17Cop 139/2013 zo dňa 12.4.2014 vo výške 75 € a rozsudku Okresného súdu Prievidza č. 7T/330/2015 zo dňa 6.12.2016, kedy bola s účinnosťou od 19.10.2015 zvýšená vyživovacia povinnosť na sumu 125,- € od 16.9.2013 do 8.11.2016 tým, že v tomto období sa zamestnal a mal príjem, od 15.10.2013 do 8.4.2014 bol práceneschopný, avšak počas práceneschopnosti nebral lieky tak, ako mal doporučené lekárom, čo malo vplyv na dĺžku jeho práceneschopnosti, jeden zamestnávateľ s ním skončil pracovný pomer pre jeho nezáujem o prácu, nedodržiavanie pracovnej doby a nespoľahlivosť, Dňa 16.2.2015 bol obžalovaný vyradený pre nespokojnosť z evidencie uchádzačov o zamestnanie na príslušnom úrade práce, znovu sa zaevidoval až dňa 31.8.2015, avšak nemal záujem o prácu, pretože neprijal ponúkanú prácu v spoločnosti Contitech, Dolné Vestenice z dôvodu, že nemá zabezpečenú dopravu do Dolných Vesteníc nemal vôbec záujem sa zamestnať u žiadnej spoločnosti.

Pracovný pomer u zamestnávateľa UNIPRAST A V Čereňany sa neskončil z dôvodu nezáujmu obžalovaného o prácu alebo jeho nespoľahlivosti. S touto spoločnosťou mal obžalovaný uzatvorenú pracovnú zmluvu na dobu určitú do 31.12.2013 a teda jeho pracovný pomer u tejto spoločnosti skončil uplynutím doby, na ktorú bola pracovná zmluva uzatvorená a to po ukončení práceneschopnosti dňa 8.4.2014.

Pracovné hodnotenie majiteľa p. U. sa nezakladá na pravde, nakoľko obžalovaný chodil do práce riadne a načas, dodržiaval pracovnú dobu a plnil si svoje pracovné povinnosti, čo môžu dosvedčiť všetci vtedajší spolupracovníci obžalovaného. Spolupracovníci obžalovaného, ktorí vedia potvrdiť tvrdenia obžalovaného však aj napriek opakovaným návrhom obžalovaného neboli predvolaní a ani vypočutí ako svedkovia v tomto konaní.

V spoločnosti Contitech, Dolné Vestenice bol obžalovaný zamestnaný už 3 mesiace predtým, ako mu bola ponúknutá táto práca na úrade práce a vtedy sa u tejto spoločnosti zamestnal z vlastnej iniciatívy. Už vtedy obžalovanému vznikol problém v súvislosti s dochádzkou z práce z poobednej zmeny, kedy obžalovaný nemal vôbec žiadny spoj do miesta svojho bydliska preto aj túto prácu nemohol naďalej vykonávať a z tohto istého dôvodu aj musel odmietnuť neskôr ponúkanú prácu u tejto spoločnosti.

Obžalovaný nikdy v Handlovej 3 mesiace nepracoval. Pracoval iba v spoločnosti Land Rover v Nitre.

Obžalovaný sa navyše zúčastnil aj pohovoru do zamestnania v spoločnosti Sargumy, Dolné Vestenice, kde mal dopravu do zamestnania zabezpečenú, ale táto spoločnosť s obžalovaným pracovnú zmluvu, aj napriek jeho veľkému záujmu neuzavrela.

Obžalovaný rozposlal svoj životopis do viacerých spoločností so žiadosťami o prácu. Niektoré spoločnosti s obžalovaným pracovnú zmluvu neuzatvorili pre vek obžalovaného a niektoré spoločnosti obžalovanému oznámili, že ho budú neskôr kontaktovať, čo sa však nestalo.

Obžalovaný dňa 21.2.2017 uzatvoril pracovnú zmluvu so spoločnosťou Agentúra Person Education Servis s.r.o. Pracovný pomer sa skončil dňa 12.5.2017 a to v skúšobnej dobe, kedy bol pracovný pomer rozviazaný nielen s obžalovaným, ale so všetkými zamestnancami v skúšobnej dobe. Obžalovaný si okamžite začal hľadať nové zamestnanie a zúčastnil sa viacerých pracovných pohovorov.

Obžalovaný v čase, keď bol evidovaný na príslušnom úrade práce, pravidelne chodil na kontakty, zúčastňoval sa výberových konaní do zamestnania, o čom vždy na úrade práce predložil potvrdenie o účasti. V opačnom prípade by bol vyradený z evidencie úradu práce.

Obžalovaný musí opätovne nesúhlasiť s vyjadreniami S.. K., Nie je pravdou, že by obžalovaný nechodil na pravidelne na kontroly, pretože keby sa obžalovaný nedostavil na vyšetrenia, tak by mu určite ihneď ukončila práceneschopnosť, čo však neurobila.

Obžalovaný niekedy nebral lieky iba z toho dôvodu, že nemal na to dostatočné finančné prostriedky a musel si vybrať medzi vynaložením finančných prostriedkov na lieky alebo základné potraviny na obživu.

Obžalovaný pre svoje pretrvávajúce a opakujúce sa zdravotné ťažkosti a nepriaznivý zdravotný stav musel absolvovať niekoľko ošetrení a vyšetrení a bolo mu doporučené aj rádiologické vyšetrenie na poliklinike v Trenčíne. Zdravotné problémy obžalovaného pretrvávajú až do dnešnej doby.

V rámci dokazovania sa prvostupňový súd sústredil iba na preukázanie viny obžalovaného, predovšetkým na preukázanie objektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Konajúci súd nevykonal dokazovanie ohľadne preukázania naplnenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Trestného zákona. Subjektívna stránka spáchaného prečinu zanedbania povinnej výživy nemôže byť preukázaná tým, že obžalovaný mal záujem na predĺžovaní doby práceneschopnosti preto, že nebral predpísané lieky, pretože obžalovaný preukázal, že na ich zakúpenie nemal dostatok finančných prostriedkov. Obžalovaný tak isto preukázal, že nikdy neodmietol ponúkanú prácu bezdôvodne. Obžalovaný nemohol prijať prácu mimo svojho bydliska bez toho, aby mal zabezpečenú dopravu do práce a z práce.

Prvostupňový súd sa uspokojil s tvrdením matky syna F. G. a aj samotného syna v tom smere, že obžalovaný neplnil riadne svoju vyživovaciu povinnosť, pričom však vôbec neskúmal vzťah syna F. G. k svojmu otcovi, čo je tiež podstatné pri posúdení preukázania subjektívnej stránky prečinu zanedbania povinnej výživy. Podľa vyjadrenia obžalovaného, jeho syn nemá záujem o žiaden kontakt so svojím otcom, má iba záujem na tom, aby mu otec platil výživné bez ohľadu na to, či má alebo nemá finančné prostriedky, a následne má záujem iba na tom, aby bol jeho otec potrestaný. To však nie je v poriadku, pretože účelom ustanovenia § 207 Trestného zákona je predovšetkým zabezpečenie platenia výživného pre deti, či už sú maloleté alebo plnoleté, nie je účelom zákona trest, a už vôbec nie trest odňatia slobody, pretože v súčasnej dobe odsúdený nebude počas výkonu trestu pracovať a svojmu synovi tak nebude môcť prispievať na jeho výživu.

Obžalovaný okrem toho, že namieta, že prvostupňový súd nedostatočne zistil všetky skutočnosti svedčiace v prospech obžalovaného a sústredil sa len na preukázanie skutočností v neprospech obžalovaného, namieta aj správnosť právneho posúdenia konania obžalovaného.

Obžalovaný ďalej uvádza, že prvostupňový súd ho uznal vinným z prečinu zanedbania povinnej výživy, podľa § 207 ods. 2, 3 písm. b), c) Trestného zákona, pričom kvalifikácia v zmysle § 207 nebola preukázaná, ako nebola preukázaná ani spojitosť s ustanovením § 138 písm. b) Trestného zákona, pretože prvostupňový súd sa zameril iba na priťažujúce okolnosti bez toho, aby posudzoval a aplikoval aj poľahčujúce okolnosti v zmysle § 36 písm. b), c), h), 1) Trestného zákona.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti bol preto aj prvostupňovým súdom uložený neprimerane vysoký trest, a to trest odňatia slobody v trvaní 36 mesiacov s tým, že obžalovaný bol pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Obžalovaný si je vedomý, že neplatil výživné na svojho syna, ale nebolo to úmyselné a obžalovaný veľmi ľutuje, že nemal a ani nemá dostatočné finančné prostriedky na platenie výživného. Obžalovaný totiž väčšinou nemá žiadne alebo len minimálne finančné prostriedky, ktoré nestačia ani na zabezpečenie základných životných potrieb obžalovaného.

Vzhľadom na hore uvedené skutočnosti, preto obžalovaný navrhuje napadnutý rozsudok Okresného súdu Prievidza č. 2T/16512016 zo dňa 23.1.2019 zrušiť a vec vrátiť prvostupňovému súdu na nové konanie a rozhodnutie, pričom obžalovanému bude uložený podmienený trest odňatia slobody a v prípade, že obžalovanému bude uložený nepodmienečný trest odňatia, tak v kratšom trvaní a obvinený bude pre výkon trestu zaradený do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.“

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr.por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr.por. zákonnosť a odôvodnenosť výrokov napadnutého rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytykánych chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr.por. Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je dôvodné.

Na základe preskúmania postupu, predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že napadnutým rozsudkom okresný súd v otázke viny ustálil dobu páchania skutku obžalovaným v období od 16.9.2013 do 23.1.2019, dlžné výživné vo výške 4.765,34 eur a uložil trest odňatia slobody vo výmere 36 mesiacov. V prejednávanej veci z rozsudku okresného súdu zo dňa 16.3.2017, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 5.10.2017, sp. zn. 3To/60/2017, len na základe odvolania podaného obžalovaným, vyplýva, že okresný súd ustálil dobu páchania skutku od 16.9.2013 do 16.3.2017, dlžné výživné vo výške 3.198,84 eur a uložil trest odňatia slobody vo výmere 30 mesiacov. Z uvedeného vyplýva, že napadnutým rozsudkom v novom konaní došlo k jeho zmene, ako v otázke viny, tak aj v otázke trestu v neprospech obžalovaného oproti pôvodnému rozsudku, zrušeného odvolacím súdom len na základe odvolania podaného obžalovaným.

Podľa § 308 ods. 1 Tr. por. v neprospech obžalovaného môže rozsudok napadnúť odvolaním prokurátor; len čo do povinnosti na náhradu škody má toto právo aj poškodený, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 308 ods. 2 Tr. por. v prospech obžalovaného môžu rozsudok odvolaním napadnúť okrem obžalovaného a prokurátora i príbuzní obžalovaného v priamom rade, jeho súrodenci, osvojiteľ, osvojenec, manžel a druh. Prokurátor môže tak urobiť i proti vôli obžalovaného. Ak je obžalovaný pozbavený spôsobilosti na právne úkony alebo ak je jeho spôsobilosť na právne úkony obmedzená, môže i proti vôli obžalovaného za neho v jeho prospech odvolanie podať aj jeho zákonný zástupca alebo jeho obhajca.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom. V neprospech obžalovaného môže odvolací súd zmeniť napadnutý rozsudok len na základe odvolania prokurátora, ktoré bolo podané v neprospech obžalovaného; vo výroku o náhrade škody tak môže urobiť aj na podklade odvolania poškodeného, ktorý uplatnil nárok na náhradu škody.

Podľa § 327 ods. 2 Tr. por. ak bol napadnutý rozsudok zrušený len v dôsledku odvolania podaného v prospech obžalovaného, nemôže v novom konaní dôjsť k zmene rozhodnutia v jeho neprospech.

Podľa § 122 ods. 13 Tr. zák. ak obvinený pokračuje v konaní, pre ktoré je stíhaný, aj po oznámení vznesenia obvinenia, posudzuje sa také konanie od tohto procesného úkonu ako nový skutok; to neplatí, ak ide o trestný čin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 Tr. zák. V takom prípade ide o pokračovanie konania až do doby, kým je vyhlásený rozsudok súdu prvého stupňa alebo pokiaľ sa súd druhého stupňa neodobral na záverečnú poradu.

V Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu SR a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 15/2011 (ďalej len R 15/2011, ak nie je uvedené inak) bolo zverejnené stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, prijaté dňa 6.12.2010 pod sp. zn. Tpj 102/2010, nasledovného znenia:

„Ak obžalovaný pokračuje v zavinenom neplnení vyživovacej povinnosti v zmysle § 207 Tr. zák. aj po vyhlásení rozsudku súdu prvého stupňa a odvolacie konanie prebieha len na základe odvolania podaného výlučne v jeho prospech, nemôže odvolací súd aplikovať ustanovenie § 122 ods. 13 veta druhá Tr. zák. Došlo by tým k porušeniu zákazu reformatio in peius, ako zásady spravodlivého procesu vyjadrenej v § 322 ods. 3 vete druhej Tr. por. v zmysle ktorej sa zmena k horšiemu môže prejavovať najmä v skutkových zisteniach, napr. vo väčšom rozsahu spáchanej trestnej činnosti, v použitej právnej kvalifikácii, v druhu a výmere trestu, v druhu a forme ochranného opatrenia“.

S poukazom na to, že v danom prípade po zrušení predchádzajúceho rozsudku len na základe odvolania, podaného obžalovaným, došlo v konaní na súde prvého stupňa k vydaniu napadnutého rozsudku, bola pre vydanie napadnutého rozsudku rozhodná aj správna a zákonná aplikácia vyššie citovaných zákonných ustanovení. Na základe podrobného preskúmania napadnutého rozsudku odvolací súd konštatuje, že okresný súd v jeho odôvodnení nedal žiadne odpovede na to, ako na daný prípad aplikoval pre rozhodnutie súdu podľa názoru odvolacieho súdu podstatné ustanovenie § 327 ods. 2 Tr. por. Dôležitosť správnej aplikácie uvedeného ustanovenia vyplýva aj z trestným kolégiom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného stanoviska R 15/2011. Odvolací súd si uvedomuje, že uvedené stanovisko sa výslovne týka len aplikácie ustanovenia § 322 ods. 3 Tr. por., upravujúceho odvolacie konanie, avšak toto stanovisko rieši otázku zásady zákazu zmeny k horšiemu, ktorá zásada je premietnutá aj do ustanovenia § 327 ods. 2 Tr. por., upravujúceho konanie súdu prvého stupňa po zrušení rozsudku súdu prvého stupňa v odvolacom konaní len na základe podania odvolania v prospech obžalovaného. Keďže okresný súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec nevyvetlil, prečo napadnutým rozsudkom došlo k rozhodnutiu v neprospech obžalovaného napriek imperatívu, uvedenému v ustanovení § 327 ods. 2 Tr. por., vykazuje napadnutý rozsudok vadu nepreskúmateľnosti posúdenia rozhodných otázok v zmysle § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Na základe preskúmania veci odvolací súd ďalej dospel k záveru, podľa ktorého okresný súd v rozpore s ustanovením § 327 ods. 1 Tr. por. prakticky nespĺnil pokyny, ktoré mu boli udelené v uznesení Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 5.10.2017, sp. zn. 3To/60/2017.

Okresný súd nespĺnil pokyn odvolacieho súdu odstrániť už v predchádzajúcom zrušenom rozsudku vytýkané matematické nezrovnalosti pri výpočte dlhu na výživnom.

Zo skutkovej vety napadnutého rozsudku vyplýva, že okresný súd zistil neplnenie si vyživovacej povinnosti zo strany obžalovaného v období od 16.9.2013 do 23.1.2019. Zo skutkových zistení okresného súdu vo výroku napadnutého rozsudku vyplýva, že v dobe od 16.9.2013 do 19.10.2015 mal obžalovaný prispievať na výživné sumou 75,- eur mesačne a v dobe od 20.10.2015 do 23.1.2019 mal obžalovaný prispievať sumou 125,- eur mesačne. Okresný súd ďalej podľa obsahu skutkovej vety výrokovej časti rozsudku ustálil, že obžalovaný za obdobie od 16.9.2013 do 23.1.2014 zaplatil výživné v celkovej výške 58 eur, za toto obdobie zostal dlhovať 167, eur a za obdobie od 13.1.2014 do 23.1.2019 zaplatil výživné vo výške 447,87 eur, pričom za toto obdobie vznikol dlh na výživnom vo výške 4.765 eur. Podľa týchto záverov okresného súdu obžalovaný za obdobie od 16.9.2013 do 23.1.2019 mal zaplatiť na výživnom celkovú sumu 505,87 a celkový dlh na výživnom predstavuje sumu 4.932,34 eur. V odôvodnení napadnutého rozsudku absentujú úvahy okresného súdu, akým spôsobom okresný súd ustálil výšku dlhu obžalovaného na výživnom.

Na základe matematickej kontroly správnosti určenia dlhu na výživnom, vychádzajúc z údajov v skutkovej vety napadnutého rozsudku možno ustáliť, že obžalovaný mal zaplatiť výživné vo výške 75,- eur mesačne v období od 16.9.2013 do 19.10.2015 v celkovej výške 1.837,50 eur (24,5 mesiacov x 75,- eur). V období od 20.10.2015 do 23.1.2019 mal zaplatiť výživné vo výške 125,- eur mesačne v celkovej výške 4.876,- eur (39 mesiacov x 125,- eur). Celkove podľa znenia skutkovej vety napadnutého rozsudku, vymedzujúcej dobu skutku, mal teda obžalovaný podľa správneho matematického výpočtu zaplatiť za obdobie od 16.9.2013 do 23.1.2019 sumu 6.712,- eur. Ak sa od tejto sumy odpočíta okresným súdom ustálená celková suma obžalovaným zaplateného výživného vo výške 505,87 eur (58 + 447,87 eur), výsledkom je suma 6.206,63 eur, ktorá suma celkom zjavne nekorešponduje so sumou 4.932,34 eur (167 + 4.765,34), ustálenou okresným súdom v skutkovej vete výrokovej časti napadnutého rozsudku ako dlh obžalovaného na výživnom za obdobie od 16.9.2013 do 23.1.2019. S poukazom na uvedené a vzhľadom na absenciu úvah okresného súdu v odôvodnení napadnutého rozsudku, akým spôsobom vypočítal dlh obžalovaného na výživnom, je podľa názoru odvolacieho súdu nepreskúmateľná správnosť uvedených skutkových zistení okresného súdu v skutkovej vete napadnutého rozsudku. Správne ustálenie dlhu na výživnom je nevyhnutným predpokladom nielen pre správne rozhodnutie vo veci samej, ale je aj rozhodným skutkovým zistením na to, aby obžalovaný mohol prípadne využiť možnosť dosiahnuť zánik trestnosti činu. Toto pochybenie zo strany okresného súdu je o to závažnejšie, že hoci bol okresný súd výslovne upozornený na povinnosť dôsledne postupovať pri ustáľovaní dlhu na výživnom, napadnutý rozsudok opätovne vykazuje matematické nezrovnalosti pri určovaní dlhu na výživnom.

V súvislosti so správnym určovaním výšky dlhu na výživnom pozornosti odvolacieho súdu neušlo, že v spise sa nachádzajú správy o čiastkových úhradách dlhu na výživnom v exekučnom konaní (viď č. I. 244, 295), ktoré úhrady zostali bez akéhokoľvek povšimnutia okresného súdu v napadnutom rozsudku.

Okresný súd nesplnil ani pokyn odvolacieho súdu riadne skutkovo objasniť okolnosti práceneschopnosti obžalovaného od 15.10.2013 do 1.4.2014 (päť a pol mesiaca). Odvolací súd už v predchádzajúcom zrušujúcom konštatoval, že pôvodná lekárska správa je skutkovo nekonkrétne (viď obsah predposledného odseku na strane 6 uznesenia Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 5.10.2017, sp. zn. 3To/60/2017). Okresný súd napriek pokynu odvolacieho súdu zistiť konkrétne skutkové okolnosti práceneschopnosti obžalovaného sa uspokojil len s novo zabezpečeným vyjadrením ošetrujúcej lekárky (č. I. 363), ktoré vyjadrenie neobsahuje konkrétnu diagnózu s príslušným kódom, objektívne zistenia lekára o zdravotnom stave obžalovaného, konkrétne dátumy termínov predpísaných kontrol, na ktoré sa obžalovaný údajne nedostavil, neobsahuje konkrétne názvy liekov s uvedením účinnej látky, ktoré boli obžalovanému predpísané, neobsahuje informáciu, či išlo o lieky, ktoré nie sú hrazené zo zdravotného poistenia a z akých dôvodov, čo bolo príčinou trvania práceneschopnosti obžalovaného po uvedení doby a z akých dôvodov lekárka predlžovala dobu práceneschopnosti obžalovaného, ak sa domnievala, že obžalovaný „agruje a špekuluje“. K otázke dĺžky práceneschopnosti a k názorom vo vyjadrení lekárky odvolací súd dodáva, že práceneschopnosť a jej trvanie podlieha aj kontrole zo strany Sociálnej poisťovne (zasadanie posudkových komisií). Podľa názoru odvolacieho súdu uvedená správa lekárky obsahuje len jej hodnotiace úsudky bez uvedenia konkrétnych skutočností, z ktorých svoje hodnotiace úsudky (vykazujúce znaky tendenčnosti voči obžalovanému) vyvodila, z ktorého dôvodu je správnosť takýchto hodnotiacich úsudkov lekárky nepreskúmateľná. Z uvedených dôvodov podľa názoru odvolacieho súdu doterajšie správy ošetrujúcej lekárky nemôžu byť dôkazom, ktorý by bol spôsobilý bez akýchkoľvek pochybností vyvrátiť obranu obžalovaného, podľa ktorej počas práceneschopnosti nemal finančné prostriedky na to, aby mohol platiť výživné v súdom určenej výške.

Okresný súd nesplnil ani ďalší pokyn odvolacieho súdu vysporiadať s otázkou straty zamestnania v dôsledku skončenia pracovného pomeru obžalovaného v UNIPRASTAV, s. r. o., uplynutím doby, na ktorú bol uzavretý na dobu určitú, spôsob skončenia ktorého pracovného pomeru potvrdzuje aj správa tohto zamestnávateľa.

Okresný súd nesplnil pokyn odvolacieho súdu odstrániť nepreskúmateľnosť zistenia, podľa ktorého viacerí zamestnávateľa boli nespokojní s prácou obžalovaného a že obžalovaný vo viacerých prípadoch odmietol prácu. V tejto súvislosti obžalovaný navrhoval na hlavnom pojednávaní dňa 23.1.2019 vykonať dokazovanie, o ktorom návrhu na vykonanie dokazovania nielenže okresný súd vôbec nerozhodol (viď § 272 ods. 3 Tr. por.), ale v rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. or. ani v odôvodnení napadnutého rozsudku vôbec neuviedol, prečo nevyhoveli týmto návrhom obžalovaného na vykonanie ďalších dôkazov.

Uznesením Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 5.10.2017, sp. zn. 3To/60/2017, bolo okrem iného vytknuté, že záver okresného súdu o nedôvodnom odmietnutí práce vo firme Contitech Dolné Vestenice na základe zadováženého zoznamu spojov z Čereňan do Dolných Vesteníc a späť je nelogický. Obžalovaný sa v tejto súvislosti bránil tým, že nemal spoj z popoludňajšej zmeny domov, teda spoj na cestu domov vo večerných hodinách z Dolných Vesteníc).

V odôvodnení napadnutého sa okresný súd s uvedeným odmietnutím práce vypořiadal nasledovne:

„Na čísle listu 263 - 267 sa nachádza prehľad autobusových spojov z obce Čereňany do Dolných Vesteníc v pracovných dňoch, taktiež v dňoch pracovného pokoja v auguste 2016. Z uvedeného vyplýva, že v pracovných dňoch prvý autobusový spoj odchádza z obce Čereňany o 04.50 hodine s príjazdom do obce Dolné Vestenice o 05.40 hodine. Okrem ďalších spojov odchádza z obce Čereňany spoj o 11.30 hodine s príjazdom do obce Dolné Vestenice o 12.44 hodine. Vo večerných hodinách odchádza z obce Čereňany spoj o 20.58 hodine s príjazdom do obce Dolné Vestenice o 21.45 hodine. V opačnom smere z obce Dolné Vestenice odchádza spoj do obce Čereňany o 06.49 hodine s príjazdom o 07.41 hodine. Okrem ďalších spojov odchádza z obce Dolné Vestenice spoj o 14.20 hodine s príjazdom do obce Čereňany o 15.02 hodine.

.....

V súvislosti s dochádzaním do zamestnania do spoločnosti Carcoustics súd doplnil dokazovanie v zmysle právneho názoru odvolacieho súdu. Z prehľadu autobusových spojov z obce Čereňany do obce Dolné Vestenice a späť je podľa názoru súdu preukázané, že obžalovaný v prípade keby chcel v tomto zamestnaní mohol pracovať na zmeny, mal zabezpečené autobusové spojenie aj v prípade nočnej zmeny. Súd si nevie vysvetliť iný logický spôsob akým by mal vyvrátiť logickú obranu obžalovaného, ako tvrdí odvolací súd. Táto obrana je vyvrátená podľa názoru súdu zoznamom autobusových spojov (číslo listu 263 - 267), tieto preukazujú, že keby obžalovaný mal záujem pracovať v spoločnosti Carcoustics, pracovať mohol aj v rámci nepretržitej prevádzky na 3 zmeny.“

Ako vyplýva z vyššie citovaného, v prehľade autobusových spojov z Dolných Vesteníc do Čereňan sa nenachádza žiadny autobusový spoj, ktorý by premával po 22.00 hod, ktorá hodina je v správe na č. I. 268 deklarovaná spoločnosťou SaarGummi Slovakia s. r. o. ako koniec popoludňajšej zmeny. Ako vyplýva z vyššie uvedenej citovanej časti napadnutého rozsudku samosudca okresného súdu namiesto polemiky o logike odvolacieho súdu (senát odvolacieho súdu si v tejto súvislosti dovoľí tvrdiť, že nemiestnej vzhľadom uvedené skutočnosti) sa vyporiadava s niečím, čím sa obžalovaný v celom priebehu konania vôbec nebránil a v zjavnom rozpore s ustanovením § 168 ods. 1 Tr. por. sa samosudca vôbec nezaoberal tým, či prehľad spojov spolu so správou obchodnej spoločnosti o časovom rozsahu poobednej zmeny je v súlade s obranou obžalovaného.

S poukazom na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnutý rozsudok trpí chybami pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení, preto, že sa okresný súd nevyporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie v zmysle § 321 ods. 12 písm. b) Tr. por. a vznikli pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na ktorých objasnenie je potrebné vykonať ďalšie dokazovanie v zmysle § 321 ods. 1 písm. c) Tr. por. Preto odvolací súd zrušil napadnutý rozsudok v celom rozsahu a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil okresnému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol, keďže doplnenie konania odvolacím súdom by mohlo viesť k iným skutkovým záverom.

Po vrátení veci bude nevyhnutné vec v potrebnom rozsahu prejednať za účelom odstránenia nezrovnalostí ohľadne dlžného výživného, objektívneho posúdenia spornej práceneschopnosti obžalovaného a dôsledne sa zaoberať návrhmi obžalovaného na doplnenie dokazovania, ako aj obranou obžalovaného, prezentovanou v dôvodoch jeho odvolaní. Úlohou okresného súdu bude chronologicky ustáliť obdobia vo vzťahu k možnostiam dosahovania príjmov (kedy pracoval, kedy nepracoval a z akých dôvodov, kedy bol evidovaný na úrade práce, kedy bol práceneschopný, kedy bol v hmotnej núdzi a priradiť k týmto chronologicky ustáleným obdobiam konkrétnu výšku jeho príjmov). Až na základe riadneho ustálenia uvedených skutočností bude možné posúdiť subjektívnu stánku neplnenia si jeho zákonnej povinnosti vyživovať iného.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.